

ยุค Romantic (1798 - 1830)

ปี 1798 นับเป็นปีเริ่มแรกแห่งยุคโรแมนติกในอังกฤษ เพราะเป็นที่ William Wordsworth และ Samuel Taylor Coleridge พิมพ์งานเขียนซึ่งมีชื่อว่า Lyrical Ballads William Wordsworth เขียนคำนำในหนังสือเล่มนี้แสดงความคิดความรู้สึกต่าง ๆ ที่เป็นลักษณะของกวีสมัยโรแมนติก การให้ความสำคัญแก่ความรู้สึกหรืออารมณ์เป็นลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของกวีในยุคนี้ Wordsworth ได้กล่าวในคำนำของ Lyrical Ballads ว่า "Poetry is the spontaneous overflow of powerful feeling." คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่ากวีให้ความสำคัญของโคลงในแง่เกี่ยวกับความรู้สึก คำประพันธ์ร้อยกรองไม่ได้มีไว้เพื่อสั่งสอนหรือเสียดสีสังคมแบบที่กวีในสมัยศตวรรษที่ 18 เชื่อ กวีที่มีชื่อเสียงในยุคนี้คือ William Wordsworth (1770 - 1850), Samuel Taylor Coleridge (1772 - 1834), Sir Walter Scott (1771 - 1832), Lord Byron (1788 - 1824), Percy Bysshe Shelley (1792 - 1822) และ John Keats (1795 - 1821) กวีเหล่านี้มีความเชื่อในเรื่องความดีในตัวมนุษย์ตั้งแต่กำเนิด และเชื่อว่ามนุษย์นั้นเลวภายหลัง เพราะถูกสิ่งแวดล้อมในสังคมบังคับ ดังนั้นกวีเหล่านี้จึงเน้นในเรื่องการอยู่ตามธรรมชาติ และความมีอิสระของมนุษย์ และต่อต้านอำนาจกดขี่ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมืองหรือสังคม

เรื่องที่กวียุคโรแมนติกชอบเขียน

ส่วนมากเรื่องที่กวียุคนี้ชอบเขียนมีดังนี้ คือ

1) การเน้นในเรื่องอารมณ์และเรื่องส่วนตัว ความสนใจของกวียุคโรแมนติกอาจกล่าวได้ว่าตรงกันข้ามกับกวีสมัยศตวรรษที่ 18 ตอนต้น กวีสมัยศตวรรษที่ 18 ตอนต้น เช่น Pope สนใจเรื่องของสังคม เรื่องเกี่ยวกับมนุษย์โดยทั่วไป โดยเฉพาะเจาะจงคนใดคนหนึ่ง และเรื่องทางปรัชญาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว แต่กวียุคโรแมนติกสนใจเรื่องอารมณ์และเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ดังนั้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก ประสบการณ์ ความฝันและจินตนาการส่วนตัวจึงเป็นเรื่องที่กวีโรแมนติกชอบเขียน Samuel Taylor Coleridge เขียนเกี่ยวกับความฝันในโคลงชื่อ "Kubla Khan" หรือเรื่อง "The Rime of the Ancient Mariner"

ซึ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์นอกเหนือธรรมชาติ William Wordsworth เขียนโคลงเกี่ยวกับผู้หญิง
ที่ชื่อ Lucy ซึ่งเจริญเติบโตในธรรมชาติ

2) เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ กวียุคนี้ให้ความสำคัญกับธรรมชาติมาก เรื่องของต้นไม้
ดอกไม้ ภูเขา ลำธาร ฯลฯ เป็นเรื่องที่กวีกล่าวถึงเสมอ ไม่มีกวีในยุคโรแมนติกคนใดยกย่อง
ชีวิตในเมืองมากกว่าชีวิตในชนบท กวีเชื่อว่ามนุษย์จะมีความสุขและไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางเลวร้าย
เมื่ออยู่ใกล้ธรรมชาติ เราจะเห็นได้ว่ากวีในยุคนี้ไม่เพียงแต่บรรยายความงามของธรรมชาติ เท่านั้น
แต่ยังมีความเชื่อในเรื่องอิทธิพลที่ดีของธรรมชาติที่มีต่อมนุษย์ เช่น โคลงหลายโคลงของ William
Wordsworth แสดงความเชื่อที่ว่าธรรมชาติเป็นครูสอนมนุษย์ได้ดีกว่าหนังสือ และสามารถรักษา
จิตใจของมนุษย์ให้คืนสู่สภาพที่ดีได้ เป็นต้น

3) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนธรรมดา ในเมื่อกวียุคโรแมนติกยกย่องธรรมชาติ ดังนั้นคนที่
กวียกย่องและสนใจด้วย ก็คือผู้ที่อยู่ใกล้กับธรรมชาตินั่นเอง กวีชอบเขียนเรื่องเกี่ยวกับชาวชนบท
ชาวนาและคนที่ไม่ใช่อยู่ในสังคมชั้นสูงของในเมืองแบบที่กวีสมัยศตวรรษที่ 18 คนกันชอบเขียน

4) ความสนใจเรื่องในอดีตและบรรยากาศทางตะวันออก กวีโรแมนติกบางคนใช้เค้า
โครงเรื่องในอดีตในการเขียนโคลง เช่น เรื่องเกี่ยวกับยุคกลางหรือเรื่องเกี่ยวกับอัสวิน เป็นต้น
Sir Walter Scott เขียนเรื่อง "The Lay of the Last Minstrel" ซึ่งมีเค้าเรื่อง
เกี่ยวกับอัสวิน คำสาป และเหตุการณ์ในสมัยกลาง นอกจากเรื่องเกี่ยวกับอดีตแล้วบรรยากาศทาง
ตะวันออก เช่น อินเดีย จีน ก็เป็นสิ่งที่กวีสนใจด้วย

5) ความรู้สึกเศร้า โคลงที่เกี่ยวกับความเศร้า ความตาย ความไม่แน่นอนของ
ชีวิตและสิ่งต่าง ๆ ในโลกเป็นเรื่องที่กวีนิยมเขียน บางครั้งกวีมักจะใช้ฉากของซากสิ่งก่อสร้างใน
อดีตที่หักพัง หลุมฝังศพ หรือที่เปลี่ยว เป็นที่ ๆ ทำให้กวีนึกถึงและพิจารณาแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต
บางครั้งกวีใช้เวลากลางคืนเป็นเรื่องในโคลง เพื่อแสดงความรู้สึกเศร้า Percy Bysshe Shelley
ได้เคยกล่าวไว้ว่า "Our Sweetest songs are those that tell of saddest thoughts"
รูปแบบของคำประพันธ์ร้อยกรองที่กวีนิยมใช้

กวียุคโรแมนติกไม่เพียงแต่ชอบเรื่องในอดีตเท่านั้น แต่ยังมีใช้รูปแบบคำประพันธ์ร้อย
กรองในอดีตด้วย กวียุคโรแมนติกไม่นิยมใช้ heroic complet ซึ่งเป็นที่นิยมกันในสมัย

ศตวรรษที่ 18 คอนตัน กวีชอบใช้คำง่าย ๆ ที่ใช้พูดกันในสมัยนั้น ถ้าจะเรียกหญิงสาวก็ไม่นิยม
 เรียก nymph ซึ่งเอามาจากนิทอนปราชญ์ของกรีกโบราณแบบที่กวีในสมัยศตวรรษที่ 18 ชอบใช้
 กวียุคโรแมนติกนิยมนำรูปแบบคำประพันธ์ในอดีตมาใช้อีก เช่นการเขียน ballads
 ซึ่งถูกละเลยมานานก็ได้มีการนำมาเขียนกันอีกโดยการเขียนเลียนแบบลักษณะของ ballads ใน
 สมัยกลางซึ่งใช้ร้องเป็นเพลง (ดูคำนำในยุคกลางบทที่ 1) การเขียน ballads นี้จะเห็นได้
 ในโคลงหลายโคลงของ Wordsworth และ Coleridge เป็นต้น นอกจาก ballads
 แล้ว Wordsworth ยังใช้ blank verse ซึ่งเคยใช้กันมาตั้งแต่สมัยของ William
 Shakespeare เป็นรูปแบบของคำประพันธ์ร้อยกรองในโคลงที่มีชื่อว่า "Tintern Abbey"
 Lord Byron และ John Keats เขียนโคลงบางโคลงในรูปแบบของ Spenserian
 Stanza ซึ่ง Edmund Spenser เคยใช้ในสมัยศตวรรษที่ 16 นอกจากนั้นก็มีการใช้
 Sonnet และ ode ควบ เช่น "Ode to the West Wind" ของ Shelley และ
 "Ode to a Nightingale" ของ Keats เป็นต้น

THE TABLE TURNED

Up! up! my friend, and **quit**¹ **your** books;
Or surely you'll grow **double**:²
Up! up! my friend, and **clear** your looks;
Why all this **toil**³ and trouble ?

¹ leave
² bent over
³ herd work

The sun, above the **mountain's** head,
A **freshning lustre** mellow⁴
Through all the long green **fields has** spread,
His first sweet evening yellow.

⁴ evening sunshine

Books! '**tis** a **dull** arid **endless strife**:
Come, hear the woodland **linnet**,
How sweet his music! on my life,
There' more of wisdom in it.

And hark! how blithe⁵ **the throstle**⁶ sings!
He, too, is no **mean** preacher:
Come forth into the light of things,
Let Nature be your teacher.

⁵ melodiously
⁶ a kind of bird

She has a world of ready wealth,
Our **minds** end hearts to bless --
Spontaneous wisdom breathe hy health,
Truthbreathed by cheerfulness.

One impulse from a vernal wood⁷
May **teach** you more of men,
Of morel evil end of good,
Than all the sages can.

⁷ spring

Sweet **is** the lore which **Nature** brings;
Our meddling intellect
Missshapes the beauteous forma of **things**: -
We murder to dissect.

Enough of Science and of Art;
 Close up those barren leaves;
 Come forth, and bring **with** you a heart
 That watches **and** receives.

William Wordsworth

Questions

1. What idea does the poet **want** to convey **to us** ?
2. Do you agree with the idea about nature as the best teacher of man ? Explain.
3. What is the poet's idea about intellect ?
4. What does he mean by 'We murder to dissect.' ?

My Heart Leaps Up

โคลงนี้แสดงความคิดของ William Wordsworth ที่เกี่ยวกับเด็ก
 ถึงแม้จะเป็นโคลงสั้นแต่ก็แฝงความคิดที่ลึกซึ้งบางประการ เกี่ยวกับชีวิต บรรทัด
 หนึ่งของโคลงนี้ คือ "The Child is father of the Man"

My heart leaps up when I behold
 A rainbow in the sky:
 So was it when my life began;
 So is it now I am a man;
 So be it when I shall grow old,
 Or let me die!
 The Child is father of the Man;
And I could wish my days to be
 Bound each to each by natural piety.

William Wordsworth

The Solitary Reaper

Wordsworth เขียนโคลงนี้ประมาณปี 1803 หลังจากที่ไปเที่ยว Scotland กับน้องสาวของเขา คำว่า Highland ในโคลงหมายถึง Scotland นั่นเอง โคลงนี้แสดงให้เห็นภาพของชนบทและหญิงสาวผู้กำลังเกี่ยวข้าวอยู่คนเดียวในทุ่งนา กวีไม่เข้าใจความหมายของเนื้อเพลงเพราะผู้หญิงที่เกี่ยวข้องร้องเพลงเป็นภาษาพื้นเมืองของ Scotland Wordsworth กล่าวถึงเรื่องธรรมชาติสามัญคือเรื่องเพลงที่เขาได้ยิน แต่สามารถทำให้ผู้อ่านเห็นได้ว่าเพลงนั้นตกอยู่ในความทรงจำและมีความหมายต่อเขาอย่างไร

Behold her, single in the field,
Yon solitary Highland Lass!
Reaping and singing by herself;
Stop here, or gently pass!
Alone she cuts and binds the grain,
And sings a melancholy strain;
O listen! for the Vale profound
is overflowing with the sound. ¹ deep valley

No Nightingale did ever chaunt
More welcome notes to weary bends
Of travellers in some shady haunt,
Among Arabian sands:
A voice so thrilling ne'er was heard
In spring-time from the Cuckoo-bird,
Breaking the silence of the seas
Among the farthest Hebrides. ² the islands west
of Scotland

Will no one tell me what she sings?—
perhaps the plaintive numbers flow ³ mournful
For old, unhappy, far-off things,
And battles long ago:
Or is it some more humble lay, ⁴ song
Familiar matter of today?
Some natural sorrow, loss, or pain,
That has been, and may be again?

Whate'er the theme, the Maiden sang
As if her song could have no ending;
I saw her singing at her work,
And o'er the sickle bending;—
I listened, motionless and still;
And, as I mounted up the hill
The music in my heart I bore,
Long after it was heard no more.

William Wordsworth

Questions

1. Does the poet still hear the music ?
2. **What** is the effect of the song to the **poet** ?
3. What images does Wordsworth use in the second stanza ?
4. How does the comparison of "**Arabian sands**" and "**farthest Hebrides**" relate to the first **stanza** ?
5. His guess of the subject matter of the song associates the past, present and future. Point out this association in **stanza three**.
6. **From** what the poet describes, how do you feel about the song?

A Lament

O world! O life! O time!
 On whose last steps I climb,
 Trembling at that where I had stood before;
 When will return the glory of your prime ?
 No **more** — Oh, never more!

Out of the day and night
 A joy has taken flight;
 Fresh spring, and summer, and winter hoar,
 Move my faint heart with grief, but with delight
 No more — Oh, never more!

Percy Bysshe Shelley

Questions

1. What is the poet lamenting about ? What is he afraid of ?
2. What do "steps" in **line** two stand **for** ?
3. What is the mood of this poem ?
4. Is the **imagery** used in this Poem effective ?

Time

Unfathomable Sea whose waves are years,
 Ocean of Time, whose waters of deep woe
 Are brackish with the salt of human **tears!**
 Thou shoreless flood, which in thy ebb and flow
Claspest the limits of mortality,
 And sick of **prey**, yet howling on for more,
 Vomitest thy wrecks on its inhospitable shore;
 Treacherous in calm, and terrible in storm,
 Who shall put forth on thee,
 Unfathomable sea?

Percy Bysshe Shelley

Questions

1. Why is Time called "**unfathomable Sea**"? Do you **think** it is an appropriate metaphor for time ? Explain.
 2. What feeling does the poet have about time ? Point out words or **phrases** that show his feeling.
 3. How do you interpret the meaning of the word "**prey**" in line **six** ?
 4. What does **the** poet think of life in relationship to time ?
-

The Indian Serenade

I arise from dreams of thee
 In the first sweet sleep of night,
 When the winds are breathing low
 And the stars are shining bright:
 I arise from dreams of thee,
 And a spirit in my feet
 Hath led me -- who knows how ?
To thy chamber window, Sweet!

The wandering airs they faint
 On the dark, the silent stream --
 The **champak*odors** fail
 Like sweet **thoughts** in a dream;
 The nightingale's complaint,
 It dies upon her heart,
As I must die on thine,
 Oh, **belovèd** as thou art!

* a kind of tree in
 India

Oh, lift me from the grass!
 I die! I faint! I fail!
Let thy love **in** kisses **rain**
 On my lips and eyelids pale.
 My cheek is cold and white, alas!
 My heart beats loud and fast;
 Oh, press it **to thine own** again,
Where it will break at last.

Percy Bysshe Shelley

Questions

1. **How** is the atmosphere of the surrounding ? What **words does** he use ?
2. **What** make8 him faint and **fail** ?
3. Compare this poem **with** a love poem that you have studied.

โคลงนี้คัดลอกมาจาก Childe Harold's Pilgrimage (Canto IV) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทาง ท่อนที่ยกมานี้เป็นท่อนที่มีชื่อและแสดงให้เห็นความรักทะเลของกวีซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของกวีสมัยโรแมนติกที่รักธรรมชาติ โคลงนี้เขียนในรูปแบบของ Spenserian stanza ซึ่ง Edmund Spenser กวีสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 เป็นผู้ใช้ในเรื่อง "The Faerie Queen" การใช้ Spenserian stanza นี้แสดงให้เห็นลักษณะของกวีสมัยโรแมนติกอีกอย่างหนึ่ง คือความสนใจจิตและวรรณคดีสมัยโบราณ

Spenserian stanza เป็นรูปแบบของโคลงซึ่งมี 9 บรรทัดใน 1 stanza 8 บรรทัดแรกเขียนเป็น iambic pentameter (iambic five feet) บรรทัดสุดท้ายซึ่งเรียกว่า alexandrine เขียนเป็น iambic hexameter (iambic six feet) ทั้ง stanza มีการใช้สัมผัสดังนี้ คือ a b a b b c b c c

There **is** a pleasure in the pathless woods,
 There is a rapture on the **lonely** shore,
 There is society, where none intrudes,
 By the deep sea, and music **in** its roar;
 I love not man the less, but nature more,
 From **theseour** interviews, in which I steal
 From **all I** may be, or have been before,
To Mingle with the universe, and feel
 What I can **ne'er** express, yet cannot all conceal.

Roll en, thou deep and dark blue Ocean -- Roll!
 Ten thousand fleets sweep over thee in vain;
Man marks the earth with ruin -- his control
 Stops with the **shore** -- **upon** the watery plain
 The wrecks **are** all thy deed, **nor doth** remain
 A shadow ● f man's ravage, save his own,
When for a **moment**, like a drop of rain,
 He sinks **into** thy depths **with bubbling groan** --
 Without a **grave, unknelled, unceffined, and unknown.** . . .

'Thy shores **are** empires, changed in all save thee --
 Assyria, **Greece**, Rome, Carthage, what are they?
 Thy waters washed them power while they were free,
 And many a **tyrant** since; their shores obey
The stranger, slave, or savage; their decay
 Has dried up **realms** to deserts -- not so thou,
 Unchangeable save to **thy** wild **waves'** play.
 Time writes no wrinkle on thine azure brow;
 Such as creation's dawn beheld, thou **rollest** now.

Lord Byron

Questions

1. How do you interpret the word "**society**" in line **three**?
 2. **Explain** the meaning of "**to** mingle with the universe".
 3. What lines in stanza two does the poet **point** out **the** power of the sea ?
 4. What imagery does the poet use to show that man cannot **win** the ocean ?
 5. What is the poet's attitude towards those who drowned at sea ?
 6. What is the difference between the land **and** the **ocean** that **Byron** emphasized ?
 7. Compare **Byron's** view of nature in this poem to "**The Table Turned**" of Wordsworth.
-

On First **Looking** into Chapman's Homer

George Chapman กวีสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 แปลงานของ Homer และได้พิมพ์ขึ้นประมาณปี ค.ศ. 1598 - 1616 Keats สนใจวรรณคดีกรีกมากแต่อ่านภาษากรีกไม่ออกจึงได้อ่านงานของ Homer ที่ Chapman แปลไว้เมื่อ Keats มีอายุประมาณ 21 ปี มีเรื่องเล่าว่า Keats ได้อ่านงานนี้กับเพื่อน ชื่อ Cowden Clarke คลอดकिनจนเกือบสว่าง เขาวันรุ่งขึ้นเพื่อนเขาก็เห็นโคลงบทนี้อยู่บนโต๊ะอาหาร ถึงแม้ว่างานของ Homer จะเป็นงานที่นักศึกษาเห็นว่าโบราณ แต่ความสำคัญของโคลงนี้อยู่ตรงความรู้สึกของกวีที่รู้สึกเหมือนกับได้ค้นพบโลกใหม่ เป็นความรู้สึกค้นค้นซึ่ง เป็นประสบการณ์ของมนุษย์อย่างหนึ่ง

Much have I traveled in the realms of gold,
 And many goodly states end kingdoms seen;
 Round many western islands **have** I been
 Which bards in fealty to **Apollo** hold.
 Oft of one wide expanse had I been told
 That deep-browed Homer ruled es his **demesne**;²
 Yet did I never breathe its pure serene
 Till I heard Chapman speak out loud and bold.
 Then felt I like some watcher of the skies
 When a new planet swims into his ken;³
 Or like stout **Cortez** **when** with eagle eyes
 He stared at the Pacific -- and all his men
 looked at each other with a **wild** surmise --
 Silent, upon a peak in Darien.⁵

John Keats

คำอธิบาย

¹ bards in fealty to Apollo กวีแสดงความจงรักภักดีต่อ Apollo ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ในนิยายปรัมปราของกรีกเท่านั้น แต่ยังเป็นเทพเจ้าแห่งดนตรีและบทประพันธ์ร้อยกรองด้วย

- 2 **demesne** แปลว่าอาณาเขตหรือกินแดน ส่วนมากคำนี้มีความหมายเกี่ยวกับกินแดนในสมัย
 สมัยกลาง (Middle Ages) ซึ่งผู้ครองกินแดน (feudal lord) ปกครอง
 ในที่นี้กวีเปรียบเทียบ Homer ว่าเป็นผู้ครองกินแดนภายใต้อำนาจนักศรัทธาชื่อ Apollo
- 3 **ken** ภาพที่เห็น
- 4 **Cortez** อันที่จริง Balboa เป็นผู้ค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิก Keats อาจเข้าใจว่า
 Cortez ค้นพบก็ได้จริงก็ได้ไซ้ชื่อนี้
- 5 **Darien** กินแดนทางทิศตะวันออกของปานามาที่ตั้ง Balboa ไปถึง

Questions

1. In what form is this poem written ? What are the two main ideas presented ?
 2. Does Keats really travel in "the realms of gold"? How do you interpret this meaning ?
 3. Keats tries to share his feelings to us. What are they ?
 4. What period in history do the last six lines imply ? How is it appropriate to the feeling of the poet ?
 5. What happened to the astronomer? What would he feel ?
 6. Why are the explorers "silent" instead of shouting with joy ?
-

To Autumn

Season of mists and mellow fruitfulness,
 Close bosom-friend of the maturing **sun**;
 Conspiring with him how to load and bless
 With fruit the vines that round the thatch eaves **run**;
 To bend with apples the **mossed** cottage-trees,
 And fill all fruit with ripeness to the core;
 To swell the gourd, and plump the hazel shells
 With a sweet kernel; to set budding more,
 And still more, later flowers for the bees,
Until they think warm **days** will never cease,
 For Summer has o'er-brimmed their clammy cells.

Who hath not seen thee oft amid thy store?
 Sometimes whoever **seeks** abroad may find
 Thee sitting careless on a granary floor,
 Thy hair soft-lifted by the winnowing wind;
 Or on a half-reaped furrow sound asleep,
 Drowsed with the fume of poppies, while thy hook
 Spares the next swath and all its twined flowers:
 And sometime like a gleaner thou dost keep
 Steady thy laden head across a brook;
 Or by a cider-press, with patient look,
 Thou **watchest** the last **oozings**, hours by **hours**.

Where are the **songs** of Spring ? **Ay**, where are they?
 Think not of them, thou hast thy music too, —
 While barred clouds bloom the soft-dying day,
 And touch the stubble-plains with rosy hue;
 Then in a wailful choir the small gnats mourn
 Among the river **sallows**¹, borne aloft
 Or sinking as the light wind lives or dies;
 And full-grown lambs loud bleat from hilly bourn?
 Hedge-crickets sing; and now with treble **soft**
 The redbreast whistles from a gardencroft;³
 And **gathering** swallows twitter in the skies.

¹ willows
² boundary,
 region
³ enclosed
 garden

John Keats

Questions

1. In the **first** stanza, how is autumn personified ? How do the words load, bend, fill, swell make us feel ?
2. In stanza two, Keats gives different images of autumn. What **are** they? How do the images relate to the tone ?

3. What is the mood of **stanza** three ? Point *out* the words that convey that mood.
4. Point out the **use** of onomatopoeia from the poem.
5. Do you think the poet talks only about **autumn** ? **Does** he **imply** of anything else ? Discuss.

When I Have Fears....

John Keats เขียนโคลงนี้ในปี ค.ศ. 1817 เมื่อเขามีอายุ 22 ปี ก่อนที่เขาจะตายในปี 1821 กวีได้แสดงความรู้สึกส่วนตัวในโคลงนี้

When I have fears that I may cease to be
 Before my pen has **glean'd** my teeming brain,
 Before high-piled books, *in* **character**'ry,¹ ¹ characters,
 Hold like rich garnerers the **full-ripen'd** grain; ^{letters}
 When I behold, upon the night's **starr'd** face,
 Huge cloudy symbols of a high romance,
 And think that I may never live to trace ^{2 2}
 Their shadows, with the magic hand of chance; ^{inspiration}
 And when I feel, fair creature of an **hour**,³ ³ an idealized
 That I **shall** never look upon thee more, ^{woman}
 Never have relish in the faery power'⁴ ⁴ magic
 Of unreflecting **love!** -- then on the shore
 Of the wide world I stand alone, **and** think
 Till love and **fame** to nothingness do **sink**.

John Keats

Questions

1. Is this poem written in **Petrarchan** or Shakespearean sonnet ?
Give your reason.
 2. Each quatrain begins with "**When**" "When I have fears..."
"**When** I behold..." "**When** I feel...." are all subordinate clause.
Point out the main clause and main verb of the sentence that make up the whole sonnet.
 3. What does Keats want to accomplish before he "**may** cease to **be**"?
 4. What metaphor does the poet use in each quatrain ? Which one of the three metaphor you like **best** ? Explain.
 5. What is the tone of the poem ? Does the poet feel sorry for himself?
-
-